

Marco van Zwetselaar, Marieke Dekker en hun 6 kinderen wonen sinds 2012 in Tanzania, waar ze werken als IT'er en neuroloog in het plaatselijke ziekenhuis. Financiële steun aan het "Tanzania Project" van FIDESCO heeft dit al ruim vijf jaar mogelijk gemaakt. Jouw gift maakt dat we dit werk kunnen voortzetten.

Marco van Zwetselaar, Marieke Dekker and their 6 kids have lived in Tanzania since 2012, working in the local hospital as an IT-specialist and a neurologist. Financial support to FIDESCO's "Tanzania Project" is indispensable for making this possible. Your donation is highly appreciated.

jan/feb 2018

Beste allemaal,

Dit jaar ging ik aan het werk na de langste vakantie ooit (3 weken!) waarin we voor het eerst in jaren weer met het gezin naar Nederland gegaan zijn. De jongsten hadden nog nooit sneeuw gezien en werden beloond met een restje wollig wit van wat er de week ervoor was gevallen. Het eerste wat ze deden was een sneeuwballengevecht houden in de tuin bij Marco's ouders, met de nog niet helemaal aangepaste Vicky op blote voeten!

Vicky en Ida (vuurwerk en bril: kende ons kleintje nog niet)

Via deze nieuwsbrief willen we allereerst iedereen bedanken die kort na onze aankomst op 23 december de tijd en moeite heeft genomen om naar Nijmegen te komen voor de borrel en presentatie die Stichting Fidesco voor ons mogelijk gemaakt had. Het was een gelegenheid om te laten zien waarmee we de afgelopen jaren bezig geweest zijn, maar voor ons vooral ook een ontroerende blijk van het grote aantal mensen dat geëngageerd is met ons werk. We waren enorm onder de indruk van de opkomst: bijna honderd mensen die op de zaterdag voor Kerstmis, na een uitnodiging op heel korte termijn, voor *ons* naar Nijmegen waren gekomen! Het was ook heel bijzonder om vrienden en collega's van lang geleden terug te zien - en te ontdekken dat zij ons al jaren steunen!

Op de trans van de molen bij Bodegraven

De dag na de terugreis ben ik weer gewoon naar de overdracht gefietst, maar wel wat kortademig: heuvelopwaarts, 1000 meter hoger en 30 graden warmer maakt toch wel een groot verschil met Nederland!

Ik had meteen een poli met de vertrouwde mix van infectieziekten.

- Een man met een vergevorderde zwelling in de hals en rechtszijdige pijn. Zijn HIV sneltest bleek positief. Ik was de vierde dokter die hij zag en allen hadden dit over het hoofd gezien - of meer waarschijnlijk gewoon ontkend.

Typisch overvolle dala dala

- Epilepsie bij een bestuurder van een *dala dala* (de overvolle taxibusjes die de plaats innemen van het niet-bestaande openbaar vervoer in grote delen van Afrika). De man had aanvallen en een afwijkend EEG, maar ik moest praten als Brugman om hem te overtuigen van het nut van zijn medicatie, vooral voor zijn passagiers.
- Een geval van het in deze regio zeldzame radiculair syndroom L5 bij een reisbureau-medewerkster met een klapvoet. Dit laatste is iets waar de Nederlandse poli mee vergeven is, maar wat we hier eigenlijk nooit zien. Die wereldwijde verschillen binnen ons vakgebied blijven me fascineren en vormen ook een onverwachte voedingsbodem voor onderwijs en onderzoek.

Dit laatste, onderzoek, had ik niet verwacht zo intensief te doen in deze werkomgeving waar je met handen en voeten gebonden bent qua voorzieningen. Omdat juist dit gebied zo onderbelicht is, worden we vaker gevraagd om neurologische aandoeningen in Sub-Saharaans Afrika te onderzoeken of te beschrijven. Dat zijn bijvoorbeeld typische verschijnselen zoals Hiv-gerelateerde aandoeningen, maar ook iets

Kilimanjaro gezien vanaf het voormalig station van Moshi

dat uniek is voor ons centrum, namelijk hoogteziekte in Kilimanjaro-beklimmers. De hoogste berg van Afrika zit in de hoogste risicoklasse wereldwijd, omdat hij zo goed begaanbaar is en mensen de neiging hebben te snel naar boven te lopen. Dat kan leiden tot levensgevaarlijke complicaties en sterfgevallen, die dan bijna allemaal naar ons ziekenhuis komen omdat er simpelweg geen ander centrum is. Dit geeft ons de unieke kans deze aandoening voor Afrika in kaart te brengen. Ook hebben we inmiddels 4 neurologische aandoeningen voor het eerst genetisch bevestigd in (Oost) Afrika, en komen er nog meer aan. Het schrijven en publiceren doen we met plezier, omdat betere kennis van plaatselijke neurologie ook al die patiënten die we dagelijks zien weer kan helpen. En eigenlijk is het best stoer dat ons onderzoeksbudget daarvoor 0 dollar is en we ernaast fulltime patiëntenzorg doen.

Amerikaanse chirurg (eerste fixatie) legt uit waarom deze halo-ring verkeerd zit ...

Tenslotte begon het jaar mooi met de allereerste wervelkolomfixaties in KCMC en een multidisciplinaire visite op de dwarslaesie-afdeling (die zo een halve dag duurt, omdat de patiëntencategorie zo ernstig is). Die fixaties waren niet eerder gedaan omdat het instrumentarium en de expertise niet aanwezig was, en het risico van infectie in implantaten een veelvoud is van dat in landen met hogere inkomens. Het is wonderwel goed gegaan, en de zorg voor onze dwarslaesiepatiënten is erdoor verbeterd.

Ida (15)

Hee iedereen in Nederland. Het is weer eens tijd voor een nieuwsbrief, maar deze keer zal ik het kort moeten houden; ik heb namelijk ontzettend veel werk. Nu dat ik in MYP5 (oftewel de 4e) zit, krijgen we heel veel huiswerk en essays, dus zit ik na school en sport vaak achter de computer om alles af te maken. Laatst heb ik mijn "personal project" afgemaakt en gepresenteerd aan alle mensen bij ons op school. Voor dat project heb ik hoodies (capuchon-truien) ontworpen voor onze internationale school. Ik kreeg er veel positieve reacties op.

Ida en Doris in de bak van een Defender

Momenteel hebben we een lang weekend, waar we op vrijdag en maandag vrij hebben vanwege religieuze dagen. Op zich zou dat natuurlijk heel leuk horen te zijn, maar voor mij betekent dit werk werk werk!

Bovendien hebben we de hele week al geen water en moeten we naar school om te douchen. Nu moet ik huiswerk maken; ik heb projecten voor kunst, gymnastiek, en design. Maar ja, voor een goede toekomst heb ik dat

Ida's netball team

wel over. Hopelijk kunnen jullie in dat koude land nog eventjes doorbijten tot de lente, haha. Hier is het bijna elke dag ongeveer 32 graden, dus die warme winterjas uit Nederland heb ik niet meer nodig.

Kus, Ida

Willem (14)

Hallo iedereen in het verre Nederland! Hier gaat alles heel goed: school, sport, vrienden en nog meer. Ik ben laatst op een supertof schoolreisje geweest naar de Ngorongoro Plains, het gebied achter de Ngorongoro krater. Ik vond deze trektocht zó mooi! We hadden uitzicht op de Empakai krater, de olDonyo Lengai vulkaan, en op Lake Natron.

Willem en Ida

Op school is mijn klas nu bezig met de jaarlijkse science fair waar we allemaal iets vinden om te experimenteren en dat daarna voor de hele school presenteren. Mijn project ging over de verhouding tussen de duur van koken van water en het gehalte aan bacteriën. Dit is allemaal heel veel werk, dus ik had ook minder vrije tijd met al het huiswerk. Vandaag hebben mijn vriend en ik mijn fiets geschuurd,

Het vervoermiddel van de school voor "Outdoor Pursuits"

en we gaan hem morgen verven. Hopelijk blijft het hier nog lekker warm want ik hield het bijna niet uit in Nederland met die kou!

Groetjes aan heel Nederland, Willem

Doris (12)

Hey iedereen! Ik hoop dat het goed gaat want het gaat hier ook heel erg goed.

Onze nieuwe meesters en juffen op school zijn heel erg leuk. Ik doe voetbal, atletiek, speel in een schoolbandje, en acteer. Voor het acteren deden wij in december een voorstelling van "Bugsy Malone". Een Amerikaans verhaal over twee bendes in New York die met elkaar vechten over nieuwe pistolen. Onze hele familie zat in deze voorstelling! Vicky, Steven en Hugo waren allemaal op de achtergrond aan het zingen met de rest van de basisschool. Mijn moeder hielp met de kostuums en het toneel,

Doris' voetbal team

mijn vader speelde een agent, Ida was bendeleider, en Willem en ik waren bendeleden. In het verhaal werd ik in het begin al per ongeluk doodgeschoten, dus daarom deed ik nog 4 andere rollen! :)

Willem en ik spelen ook in het bandje dat de muziek speelde tijdens de voorstelling. Het was echt superleuk. Verder doe ik met mijn vriendinnen Theo en Merel ook een activiteit waar we elke zaterdag naar een hondenopvang gaan om te helpen. Daar wassen wij de honden, knippen de nagels, wassen de hokken en laten ze uit. Dit is heel erg leuk om te doen want alle honden zijn kalm en ze bijten niet.

*In Nederland was het ook echt superleuk want het is zo anders dan hier. Ik hoop dat we snel weer naar jullie toe kunnen komen, of gewoon andersom want jullie zijn ook welkom hier. Oké. Dat was wel genoeg voor deze keer! Doei!!!
Doris*

Hugo (11)

Hoi iedereen, in Tanzania ben ik heel druk omdat Exhibition eraan komt, en ik aan school en vaders en moeders moet presenteren. Het is een soort tentoonstelling over het milieu, over mensen met albinisme (die heb je in Tanzania best veel en die hebben het moeilijk) en bedreigde dieren.

Morgen ga ik naar een andere school om basketbal te spelen en ik ga maar duimen dat mijn team gaat winnen. Ik moet om half zeven

in de bus naar Arusha, en Willem moet dan ook. Dan gaan we samen naar school lopen als het nog donker is. Maar hij gaat met een andere bus naar een andere school in Arusha om ultimate frisbee te spelen. Ida is gisteren al gegaan met haar vriendin Sally, dus zij kan uitslapen.

Verder vond ik vandaag een goede slogan voor mezelf: "Scars make better stories than tattoos", omdat ik door die grote hond in mijn gezicht gebeten was. Veel geluk iedereen.

Hugo

Steven (8)

Hallo alle mensen. Ik ben met mijn vriend Kairi al twee keer bij de slangen geweest in Snake Park. Dat is hier 100 kilometer rijden vandaan. Daar moet ook het antigif vandaan komen als ze in het ziekenhuis hier iemand met een slangenbeet hebben. Anders gaan ze dood. Kairi's moeder vindt slangen eng en vies, dus blijft een paar meter van ons vandaan. Maar Doris en ik hebben allebei slangen om onze nek gehad en ze zijn eigenlijk heel mooi. Mama wil er ook niet heen, die vindt ze ook eng maar ze

Steven en vriendje Kairi in Snake Park Arusha

Doris en Nina

heeft er wel eentje doodgetrapt met haar schoen toen die slang in het ziekenhuis bij de kinderen onder de bedden zat. Papa wil wel een keer naar Snake Park en Willem ook, maar de anderen zeggen dat het stom is.

Op school is alles leuk, en ik kan beter spellen dan mijn juf. Soms doe ik voor de grap woorden achterstevoren. Ook heb ik een boek geschreven over mijn familie en toen heb ik mijn opa's en oma's gevraagd naar hun opa en oma. Ik weet nu dat heel lang geleden Jan van Zwetselaar eigenlijk Jan Flipsen heette, maar hij wilde zich toen noemen naar de boerderij waar hij naast woonde en die heette Zwetselaar. Vorige week was mama weg en heb ik bij Kairi gelogeed. Toen had ik een hele tijd twee onderbroeken over elkaar heen en dat vond ik best lekker zitten maar mama dacht dat ik flauwgevallen moest zijn van de hitte!

Vicky (6)

Jasmijn, een vriendin van mij, was jarig. Bij haar verjaardag deden wij heel veel leuke dingen. Het leukste was dat Jasmijns vader een slechterik speelde, en dat wij waterballonnen naar hem hadden gegooid. Ik bleef bij haar tot laat in de avond. Jasmijn kreeg een

konijn als cadeautje en ook een schildpad. Het konijntje was zo klein dat ik hem gewoon kon optillen. We hadden hem wortels gegeven en stickers op zijn kooi geplakt.

Ida en Vicky samen lopend naar school

Op school zit ik in de tuinierclub, en gisteren hebben we brood gebakken. Verder heb ik twee keer per week zwemmen omdat het hier nu zomer is, en in de klas doen we elke dag kunst. Ik heb ook een nep-vogeltje, maar Steven en ik hebben in de tuin met sesamzaad en water een vogeltjeshotel gemaakt met een landingsplekje.

Marco

Een onmiskenbaar fijn aspect van het werken en wonen hier is dat ons huis, de school, en het ziekenhuis allemaal op loopafstand van elkaar zijn. 's Ochtends lopen we met de kinderen naar school, en dan door naar KCMC. Onderweg komen we langs twee studentenflats. Dit is de ingang van een van de twee "hostel ya wanafunzi":

De ingang van de studentenflat bij KCMC

Het opschrift naast de deur onthult een diepe waarheid over de Tanzaniaanse cultuur, al ben ik er nog niet uit wat die nou *precies* inhoudt. Iedereen die hier langere tijd geweest is zal het echter herkennen. Dit is het opschrift uitvergroot:

Juist. Het gebouw is in 1990 in de verf gezet, vermoedelijk met financiering van een donor - want waarom zou je dit feit anders, in het Engels, op een prominente plaats op het gebouw vermelden? Ik stel me zo voor dat bij de ceremoniële heropening van het gebouw met aplomb werd aangekondigd dat dit geen eenmalige actie was, maar het begin van regelmatig periodiek onderhoud, te beginnen met een schilderbeurt na vier jaar. Waarvan trots akte in een opschrift.

Het minst verrassend voor mij is dat deze schilderbeurt in de 23(!) jaar die sindsdien zijn verstreken kennelijk nooit heeft plaatsgevonden. Of zouden de schilders elke vier jaar ook steeds netjes de tekst naast de deur even hebben bijgestipt? Zou kunnen. Een andere suggestie, namelijk dat mondige flatbewoners met een gevoel voor ironie het opschrift hebben bijgewerkt om de ziekenhuisdirectie te wijzen op achterstallig onderhoud, is vrijwel ondenkbaar. Dat zou namelijk neerkomen op openlijk kritiek leveren, en dat is pertinent taboe.

Het verbazingwekkende is: waarom staat dit opschrift er nog? Ik zou me er in 1995 al voor geschaamd hebben, laat staan na 23 jaar. Waarom heeft niemand er in al die tijd iets aan gedaan? Je zou toch op zijn minst het opschrift kunnen overschilderen. Je maakt jezelf toch belachelijk door het te laten staan? Wat is er

relevant aan het historische feit dat het gebouw in 1994 opnieuw geschilderd zou gaan worden?

Of ... ligt daar misschien de sleutel? Is het optimisme, het vertrouwen in de toekomst, het elan van het plan in 1990 om het gebouw in 1994 opnieuw te schilderen, misschien het relevante historische feit? Dat dit uiteindelijk niet lukte (of misschien zelfs wél gebeurd is - zo slecht ziet het gebouw er niet uit), is niet waar het om gaat. Vergeet niet dat het leven hier geleefd wordt van dag tot dag, opgeschud door onzekerheden met een omvang die wij in het Westen niet meer kennen: droogtes, voedselonzekerheid, epidemieën, hoge sterfte, politieke instabiliteit, enz.. Plannen en vooruit denken zijn activiteiten die de meeste Tanzanianen (tot ergernis van veel expats) niet gewoon zijn te ondernemen. Dus toen in 1990 (Tanzania had de helft van zijn huidige inwonertal, en een jaarinkomen per hoofd van \$172) gepland werd om de studentenflat vier jaar later opnieuw te schilderen, was dat waarschijnlijk bijzonder genoeg om het te vermelden op het gebouw. Wat niet wegneemt dat het wel een dikke verf kan gebruiken.

Een van de twee zuster / studentenflats

KCRI Biotech Laboratory

De foto hierboven toont ons KCRI laboratorium (in een soort *evil dr. Doofenschmirtz* perspectief). Het komende jaar gaat er veel veranderen. Mijn drie collega's in het genomics team gaan hun dissertaties afronden, en daarna is het de vraag wie aanblijft als postdoc. We hebben werk genoeg, maar zij zullen zeker aantrekkelijke aanbiedingen van buiten krijgen. Dit geldt vooral voor mijn kantoorgenoot Sonda. Ik zou graag verder gaan met hem in bioinformatica op te leiden, maar met zijn achtergrond in epidemiologie en biostatistiek kan hij makkelijk een veel beter betaalde baan vinden. Sommige buitenlandse onderzoeksprojecten hanteren de regel dat lokale medewerkers hetzelfde moeten verdienen als expats in dezelfde positie. Hoewel in principe verdedigbaar, creëert dit een enorm gat - lees: tweeduizend dollar per maand - tussen onderzoekers die werken voor nationale en internationale onderzoeksinstituten.

Ik kan het Sonda dus niet kwalijk nemen. Zoals hij zelf zegt: als ik niet door mijn goede cijfers in een school van Italiaanse missionarissen terecht was gekomen, was ik nu net als mijn vader en oude vrienden een keuterboertje in ruraal Tanzania. Ik kon gaan studeren, en nu ik hier woon en een inkomen heb kan ik dat mijn broers ook geven. Sinds kort gaan Peter en Michael ook naar de universiteit. Maar daarvoor, en voor zijn gezin met twee kleine dochters, moet Sonda wel het geld bij elkaar verdienen.

**Waarom sturen wij jullie deze nieuwsbrief?
Natuurlijk om jullie op de hoogte te houden van onze activiteiten!
Met ruim vijf jaar ervaring hebben we het bewijs dat we dit
zonder jullie financiële steun NOOIT hadden kunnen waarmaken.
Eigenlijk doen we dit dus met z'n allen!**

**Dankzij jullie giften aan FIDESCO kunnen wij dit blijven doen.
Een donatie o.v.v. "Tanzania" komt ons project regelrecht ten goede.
Er blijft niets aan de strijkstok hangen, behalve de kosten voor de
postzegel op deze nieuwsbrief!**

FIDESCO is een internationale katholieke NGO (niet-gouvernementele organisatie) die zich al meer dan 30 jaar succesvol richt op kleinschalige uitzendingen.

FIDESCO zendt vrijwilligers uit om hun professionele kwaliteiten in te zetten voor mensen die het echt nodig hebben. De uitzendingen duren twee jaar. Je krijgt tevoren een training en wordt tijdens de uitzending begeleid vanuit Europa.

Voor informatie bel 0852-731732 of stuur een e-mail naar info@fidesco.nl

FIDESCO is een ANBI. Donaties zijn fiscaal aftrekbaar.

We vragen jou vriendelijk om een bijdrage om ons project gaande te houden. Dat kan op deze drie manieren:

1. Een storting op rekening NL53 ABNA 0566 0142 97 van Stichting FIDESCO Nederland in Venlo o.v.v. "Tanzania"
2. Betaling via iDeal® op www.fidesco.nl
3. Machtiging via de bijgesloten antwoordcoupon

Als tegenprestatie houden wij een blog bij op www.zwets.com, en landt deze nieuwsbrief periodiek in jouw brievenbus. De nieuwsbrieven die we sinds onze aankomst hebben geschreven, zijn ook op onze site te vinden.

Marco van Zwetselaar en Marieke Dekker,
Marek, Ida, Willem, Doris, Hugo, Steven, Vicky
Adres: c/o Dr Marieke,
KCMC | PO Box 3010 | Moshi, Kilimanjaro | Tanzania
zwets@zwets.com | marieke@zwets.com
Tel. +255-782-334124 (Marco) | +255-784-669314 (Marieke)

FIDESCO